

GIULIA, COM T'ENYOREM!

M. Dolors Calvet

A partir dels anys 70, abans de les Jornades Catalanes de la Dona celebrades a maig de 1976, hi ha un grup de dones feministes que volen introduir el feminisme en el PSUC.

Volien superar l'etapa en que la lluita de les dones anava intrínsecament lligada a la dels marits i fills. Com havia escrit la Giulia uns anys abans⁵⁷, la incorporació de les dones a l'activitat política es concebia: *“com a inspirada fonamentalment per una intuïtiva i emotiva solidaritat amb la de llurs marits i llurs fills”*, i aspiraven a una lluita pròpia i no subalterna a la lluita més general.

Això comporta grans debats interns i tensions en el sí de l'organització, però finalment el PSUC i també el PCE, reconeixen en documents al més alt nivell⁵⁸, la doble explotació de la dona treballadora, la identitat del moviment d'alliberament de la dona i també la relació intrínseca entre l'opressió de la dona i l'opressió de classe.

Aquestes dones, entre les que em comptava jo, enmig d'aquests debats interns i externs, descobrim que en el PSUC hi ha una precursora d'aquestes idees i que a més havia estat la inspiradora del Moviment Democràtic de Dones. Aleshores descobrim a la Guilia Adinolfi.

Ella, ja a l'any 1967, havia publicat articles que plantejaven les inquietuds que nosaltres teníem en aquells moments. Des d'aleshores fou la nostra inspiradora.

Nosaltres érem un grup de “comunistes-feministes desemparades”, infiltrades en el PSUC i en el moviment feminista, que intuïem que les dues coses eren compatibles però no sabíem com. En aquells moments el debat dins del moviment feminista era entre el feminisme independent versus feminisme de la doble militància que era el nostra, o feminisme de la diferencia versus feminisme de la igualtat... i els debats no eren fàcils, tot i que la lluita antifranquista unia moltes voluntats i unificava els plantejaments per a les reivindicacions concretes.

I descobrirem que la Giulia tenia raonaments teòrics per dotar de sentit la nostra tasca política i feminista, ja que nosaltres fèiem molta pràctica, però teníem molt poca teoria per sustentar-la.

Voldria remarcar dos debats, avui encara no tancats i on la Giulia va aportar el seu pensament i ens va obrir els ulls en aquell moment:

---

⁵⁷ “Per un plantejament democràtic de la lluita de les dones” (1967). Giulia Adinolfi. *Nous Horitzons*, 12

⁵⁸ “Cap a l'alliberament de la dona” Declaració del Comitè Central. PSUC. *Treball* número 463 de 11 de gener de 1977 i “Hacia la liberación de la mujer” Comisión del Comité Central para la cuestión femenina. *Mundo Obrero* número 43, 1 de diciembre de 1975

Sobre el treball domèstic i sobre la subcultura femenina, la Giulia deia:

Ha sido la euforia de la época de expansión del capitalismo avanzado lo que ha hecho creer que la liberación podría venir por la mecanización del trabajo doméstico y su socialización”⁵⁹

I encara insistia:

“La “socialización” es catastrófica en una sociedad sin vocación social:

Ejemplo del enfermo; su cuidado era un trabajo familiar. Su pseudo-socialización (la de su cuidado) es una catastrofe”.

Nosaltres, i gairebé tot el moviment feminista de Catalunya en aquells moments, estàvem molt lluny d'aquells pensaments de la Giulia. Creiem que el treball domèstic era una càrrega que calia eliminar, i si no era possible, almenys l'havíem de “socialitzar” i així ho defensàvem.

A les conclusions de les Jornades Catalanes de la Dona reivindicàvem:

“La socialització del treball domèstic a través de serveis col·lectius, finançats amb fons públics i gestionats democràticament des de la base”

La Giulia ens va qüestionar aquests plantejaments i fruit d'amplis debats amb ella, un grup de dones, de ideologies diferents que potser havíem inspirat alguns dels redactats de les conclusions de les Jornades Catalanes de la Dona, canviarem d'opinió i un temps després varem escriure un article a *Mientras Tanto* on “adoptàvem el concepte de subcultura femenina com a marc d'aproximació al tema de la dona proposat per Giulia Adinolfi” i dèiem:

“La cuarta opción pasaría por rechazar sólo aquellos elementos negativos de la subcultura femenina y muchas de las funciones también negativas que la mujer ha realizado, y paralelamente, recuperar y reivindicar aquellos elementos que hoy tienen una potencialidad positiva para, a partir de ahí, fundamentar una lucha de emancipación propia, específica, no diluible sin más en otros movimientos de liberación o de lucha⁶⁰”

Segurament no vàrem entendre tot els que ens podia ensenyar però la Giulia ens va reconciliar amb nosaltres mateixes, com a dones i com a feministes; ens va demostrar que era coherent ser feminista i

---

⁵⁹ “Esquema sobre el trabajo doméstico”. Adinolfi, G. (1980) *mientras tanto* 3, pàgina 21. (Notes de G.A. dictades el 7 de febrer de 1980. M.S.L.)

⁶⁰ “Reflexiones en torno a la lucha feminista”. Aubet, M.J., Bofill, M., Calvet, MD., Pompeia, N., Tremosa, L. (1981) *Mientras Tanto* 6 pàgina 111

mantenir uns valors femenins, fer activitat política en el moviment feminista i alhora, fer feminisme en un partit polític. Ens va harmonitzar i ens va dotar d'arguments per continuar la lluita feminista en el terreny teòric i pràctic.

En la pràctica, la Giulia, com la majoria de les dones, va viure algunes de les contradiccions de la subcultura femenina que ella volia eradicar: la repressió política en un país feixista, les dificultats econòmiques i un entorn massa absorbent l'hi va impedir dedicar temps a desenvolupar totes les idees vitals i teòriques que sobre el feminisme i altres temes del seu interès tenia en ment.

El seu exemple ens va ajudar a viure les contradiccions de cada dia, però no ens permet avui disposar d'una producció teòrica que ella tenia pensada i no escrita, en el terreny del feminisme entre d'altres.

La Giulia va morir massa jove. Ella no es volia morir i nosaltres no volíem que es morís.

Acabàvem de començar una etapa de col·laboració teòrica i de debat feminista amb reunions i trobades de la Giulia i un grup de feministes d'idees i procedències diferents; primer ens trobàvem al Centre de Treball i Documentació i després, quan ja no va ser possible, a casa seva.

Ella tenia moltes coses a dir i nosaltres, que potser les enteníem, no en sabíem prou per plasmar-les en paper. Ara la recordem i l'enyorem, tenia tant per ensenyar-nos...